

nze jonge meester te Antwerpen terug, en dan onderscheidde hij zich als een uitstekend schilder. Aanvankelijk maalde hij dood wild, gevogelte, fruit, groenten, ja, gansche spijskamers, waarin kat en hond loerden op eene lekkere brok. De keus van Sniijders' genre was nog al natuurlijk. In de voorraadskamer zijner moeder vond hij immers al de noodige schilderachtige voorwerpen tot het samenstellen van een prachtig stilleven- of doode-natuurstuk. Nauwelijks kwam Sniijders in aanraking met Rubens, of deze ried hem de dieren den eeuwigen slaap niet te laten genieten, maar ze integendeel ondereen te laten worstelen of door den jager en zijne honden te laten vervolgen. Sniijders begreep dien wenk zoo wel, dat hij de meest levensvolle, de krachtdadigste onzer dierenschilders is geworden. Al zijne voorstellingen zijn op natuurgrootte, met waarheid en stoutheid weergegeven. Het deert hem weinig of de groep zijner bloedige worstelaars regelmatig of bevallig ineens zit. Hij laat zijne verwoede dieren aanvallen en afslaan, opvliegen en hals over kop tuimelen, zoodat de vervoerde aanschouwer de schoonheid van vorm en lijn vergeet, om slechts de kloeke natuurlijkheid der handeling te kunnen bewonderen. In zijne wijze van penseelen is Sniijders breed en keurig tevens. Zijn koloriet is schitterend en soms zoo rijk en krachtig als dat van Rubens, terwijl hij met de lichtspeling ook dezelfde wonderen verricht als de Oppermeester. In het voorstellen van menschenbeelden had Sniijders zich nimmer geoefend, en daarom schilderde Rubens de figuren in zijne tafereelen. Het museum van den Haag bevat van Frans Sniijders een stuk, Wild en Vruchten op eene tafel, waarbij een jager van Rubens, en eene Hertenjacht met landschap en figuren van denzelfden medewerker. Ook te Berlijn prijkt eene Her-